

**L'Única Causa Primera**  
Christian Science Journal, Maig del 1922  
Duncan Sinclair

Hi ha pocs tòpics més cabdals que el de la Causa Primera; i capir aquests tòpics, de ben segur, no és tan valuós per la humanitat com n'és el coneixement de la deu o l'origen de tota la realitat. La pretesa ment humana se les heu constantment amb les causes secundàries i els seus efectes. Hom diu, per exemple, que una poma penjant de la branca cau a terra per culpa de la força de gravetat que l'atreu des del centre del globus, fent, doncs, de la gravetat, la causa del fenòmen. Però tot són teories tocant al per què i a la raó de la gravetat. Ni que la gravetat actui en un cas determinat, com ara l'exposat, és de sentit comú pensar que la gravetat ha de ser l'efecte d'una causa antecedent. Podríem esmentar exemples innombrables de naturalesa similar que demostren com el pensament mortal associa sempre els efectes amb causes que no són primàries, amb fenòmens que depenen d'alguna condició precedent.

Arreu i a totes les generacions, els homes que rumien s'han fet la pregunta de si mai podrem saber res segur tocant a la causa primera. Podem, s'han preguntat, saber res de l'Ésser que és la causa de l'univers i de les seves activitats? I ni la ciència natural ni la filosofia han pogut contestar. La ciència natural mena el pensament vers l'àtom, la molècula o l'electró fent hipòtesis constantment; i ens deixa astorats preguntant-nos on ens menarà la propera passa. És cert que cada pas del raonament de la ciència natural, cada nova teoria, s'allunya més de la matèria, fent-la cada cop més intangible pels sentits corporals. Però això és tot el que en podem dir de la ciència natural. La filosofia humana tampoc no ha estat mai bona d'establir definitivament que la causa primera sigui un ésser autoexistent, autocreador, demostrable i comprensible. No se n'ha sortit de destriar entre la creació de les idees espirituals de la Ment divina primordial i els fenòmens de la pretesa ment humana, o sigui, entre les (preteses) causes secundàries i els seus fenòmens, i la causa Primera i els Seus efectes espirituals.

En pic hom comença a estudiar la Ciència Cristiana és menat directament al començament de les coses. No se li demana de contemplar la darrera teoria electrònica de la matèria ni d'especular sobre la seva possible relació amb els sentits materials; ni se li demana d'estudiar els raonaments de les diferents escoles filosòfiques des d'abans de Plató fins als ensenyaments revolucionaris d'Einstein aplicats a la filosofia moderna d'avui en dia; ben

altrament, de cop és menat a encarar de fit a fit els fets de l'ésser real, a esguardar la causa primera de tota realitat, que li és presentada amb afirmacions de la Veritat absoluta. Dit altrament, qui comença a estudiar la Ciència Cristiana comença a aprendre la veritat del Principi diví, que és de cop el centre i la circumferència de l'ésser.

A la pàgina 275 del llibre de text de la Ciència Cristiana, *Ciència i Salut amb la Clau de les Escriptures*, la Sra. Eddy hi escriu: “Per copsar la realitat i l'ordre de l'ésser a la Seva Ciència, has de començar sabent que Déu és el Principi diví de tot el què realment és;” i hi afegeix després, “Tota substància, intel·ligència, saviesa, ésser, immortalitat, causa i efecte li pertanyen a Déu.” Amb aquests mots la Descobridora i Fundadora de la Ciència Cristiana proclama que **Déu és el Principi diví de tot ésser real**, i que **el Principi diví abasta dins Seu tota causa i tot efecte**. La Ciència Cristiana, presenta, doncs, Déu, d'una manera ben diferent de com generalment se l'ha contemplat. Ens ensenya que és una unitat indivisible i completa, l'Ésser que és en Si mateix tota la substància i intel·ligència, que és etern, sense principi ni final, que mai no ha començat ni mai es pot acabar, **el Principi diví que és per sempre un amb la Seva perfecta creació d'idees espirituals, els únics efectes reals de l'existència real**.

A mesura que la veritat del Principi diví es va capint, discernim la creació perfecta. La causa Primera és perfecta; l'efecte de la causa Primera perfecta ha de ser també perfecte. I aleshores a l'estudiant se li comença a aclarir la naturalesa de la meravellosa bellesa de la creació, les idees espirituals perfectes que reflecteixen la Ment d'on emanen. Les nuvolades terrenals del sentit material es comencen a espargir, i **espera** veure “el cel nou i la terra nova” il·luminada per la claror radiant de l'enteniment espiritual. A mesura que estudia, comença a adonar-se que gran part del què es pensava que era veritat, només era la il·lusió del sentit material, res, tret de les falses creences temporals i passavolants, resultat inevitable de les falses premises del raonament tocant a Déu. La Sra. Eddy ens en fa el resum a la pàgina 286 de *Ciència i Salut*: “Els pensaments de Déu són perfectes i eterns, són substància i Vida. Els pensaments materials i temporals són humans, l'error, i puix Déu, l'Esperit és l'única causa, els hi manca causa divina. Les coses temporals i materials no són, doncs, creacions de l'Esperit. Són només contrafàiments d'allò que és espiritual i etern.” o, com diu St. Joan al tercer verset del seu evangeli: “Totes les coses foren fetes per Ell, i res del què fóu fet, fóu fet sense Ell” St. Joan, com el seu gran Mestre, havia travessat la

boirina del sentit material i arribat a la causa Primera.

Saber la veritat de Déu, saber que és l'única causa real, és d'una vàlua inestimable per la humanitat patidora, perquè **només sabent la veritat tocant a la causa Primera hom pot destriar entre l'efecte veritable i el contrafaïment de l'efecte veritable**. El món avui pateix de no dir per culpa de les falses creences de la malaltia i del pecat. Els malalts es posen a les mans d'algun dels molts sistemes que miren de guarir aquestes malalties. Tots i cada un dels sistemes de guariment del món, tret de la Ciència Cristiana, actuen assumint que la malaltia és un efecte real d'una causa material real, i que la causa material i l'efecte material van lligats per una llei material. Mentre raonem d'aquesta manera, els clams de la malaltia s'allargaran, engrapant les seves víctimes i fent-se'n els amos. No pot ser altrament; puix, com ens ensenya la Ciència Cristiana, **tota malaltia és el resultat del pensament erroni; i és de fet, inseparable del pensament fals**.

Com podem, doncs, esbotzar l'encanteri viciós? Girant-nos vers la Veritat. Capint el Principi diví revelat per la Ciència Cristiana. A mesura que el coneixement del Principi diví va a més, els homes són bons de discernir l'absoluta diferència entre les idees espirituals de Déu i aquestes creences falses de la ment humana anomenades malaltia o pecat. La nostra Cap escriu: "Només hi ha una causa primera. No hi pot haver, doncs, efecte que vingui de cap altra causa, i no hi pot haver realitat en res que no vingui d'aquesta gran i única causa." (*Ciència i Salut*, pàg. 207) El mal o la malaltia vénen de l'única perfecta causa primera? Impossible! I doncs, ni la malaltia ni el pecat no poden tenir cap realitat. Són, com diu la Ciència Cristiana, una falsa creença, una il.lusió, un sentit irreal. El fet mateix que el mal i la malaltia poden ser guarits o destruïts és prova de la seva irrealitat; puix, de ben segur, només pot ser real, en un sentit absolut, allò que és indestructible.

Cada guariment que s'esdevé a la Ciència Cristiana és el fruit de capir poc o molt que la causa primera és la Ment perfecta, que la creació de la Ment, l'univers d'idees espiritual és tan perfecte com la mateixa Ment, i que **res imperfecte, res inharmònic, res pecaminós, és l'ésser real**. Jeremies s'adreçà a Déu amb aquest mots: "Oh, Senyor Déu! Has creat els cels i la terra amb la teva mà poderosa, i res no t'és impossible." Res no li és difícil ni impossible a la Veritat! Que qui pateix la creença de malaltia o de pecat es giri vers la Veritat, i afluixi la grapa de les il.lusions del sentit

material, aleshores podrà demostrar que per la Veritat no hi ha res massa difícil de guarir.